

Тази длъжност трѣба, казваше, да се изпълнява всѣкога, но най-много тя не трѣба да се прѣнебрѣгава сега есенно врѣме, когато божията благословия се съглеждала като въплотена въ прибранитѣ вече земни плодове за подържане живота, и прѣзъ дни, когато земята си почива. Този прѣдметъ се разви отъ пастора надълго съ тихо и убѣдително краснорѣчие. Всички слушаха съ благоговѣйно внимание. Слѣдъ отпуска на черкова ние се върнахме отново у г-нъ Женсона, дѣто и слѣдъ обѣдъ и подиръ вечеря слушахме г-жа Женсонъ и племянницата имъ заедно съ други нѣкои гости и гостенки да четатъ библията и отъ врѣме на врѣме да се спиратъ на нѣкои мѣста и да ги тълкуватъ съ взаимна помощ едни на други. По нѣкогажъ тѣ се обръщаха и къмъ насъ, за да ни питатъ, въ какво именно се различава нашата черкова било отъ протестантската, било отъ католическата, и по кой начинъ се чете и тълкува у насъ библията. На тия въпроси ние отговаряхме както можехме. Но тукъ азъ си спомнихъ една книжка, която бѣхъ прѣвелъ отъ французски на български. Тя бѣ книжката на живия още тогава, но покойникъ вече сега, V. Guettée, католикъ свещеникъ, пригърналъ сетнѣ православието, както имахъ случай да забѣлѣжа за това още въ втората частъ отъ тия бѣлѣжки. Въ тая книжка се излагатъ на редъ доста ясно различията, за които ни питаха сега тукъ, и азъ се обѣщахъ на г-жа Женсонъ, че, щомъ като се върна въ Парижъ, ще се погрижа да намѣря и да ѝ изпратя въ французския оригиналъ това съчинение, нѣщо, което и не забравихъ послѣ да сторя, щомъ стигнахъ въ Парижъ, за което тя ми и благодари съ прочувствено писмо. Но вънъ отъ библейскитѣ и религиознитѣ въпроси, гостоприемниците и тѣхнитѣ гости и отъ двата пола често прѣсичаха четенето на библията и за разнообразие се